

Posamezna številka 1 Din, mesečno, če se sprejema list v uradni naročnini 4 Din, na dom in po pošti dostavljen list 5 Din. - Celoletna naročnina je 50 Din, polletna 25 Din, četrtletna 13 Din. Cene inseratom po dogovoru

PONEDELJSKI

SCLOVENECEC

Uredništvo: Kopitarjeva ul. št. 6/III
Telefon št. 2050 in 2996. — Rokopisi se ne vračajo

Uprava: Kopitarjeva ulica št. 6
Poštni ček, račun.
Ljubljana 15.179.
Telefon št. 2549

Zasedanje sveta Zveze narodov

Razprava o naši spomenici

Francija stoji trdno na naši strani - Slovanska Poljska noče podpirati slovanske države
Litvinov je izrabil priliko in smelo razvija komunistično propagando

(Od našega posebnega poročevalca.)

Naslednje poročilo smo sprejeli že v soboto zvečer in ga vsled tega, ker redni »Slovenec« v nedeljo zjutraj ni izšel, objavljamo šele sedaj v »Ponedeljskem Slovincu«.

Zeneva, 8. dec. (telef.) Ko so sinoči govorili za madjarskim delegatom še zastopniki držav Male zveze in Ruždi bej kot zastopnik Balkanske zveze, je bila seja zaključena. Tako burna že dolgo ni bila tista ura, ki sledi velikim debatam v sejni dvorani. Državniki so se pomešali med časnikarje in so v skupinah ali merili hodnike palače Zveze narodov ali pa posedli v gručah in razglabljali o seji in o govorih, ki so v tem trenutku že šli po žicah in po brezličnih ertah okrog sveta. Jugoslovanski zunanji minister je bil predmet spoštovanja, redkobeseden kot vedno, »boutonne« mu pravijo tukaj (zapet) in dostojanstven kot takrat, ko je v mirnem tonu razgalil politično sosedne Madjarske. Titulescu je bil ves razpoložen, duhovit in še na hodniku se je smejal sam svojemu dovtipu, s katerim je nekaj minut popreje razblinil

madjarsko intrigo. »Kralje pobijajo, ministre pobijajo. Mi smo hvala Bogu še živi. Naj nam svet Zveze narodov vsaj dovoli, da si bomo branili svoje življenje,« je dejal. »Kako naj se pa branimo, če nam pa Madjari ničesar ne odgovore.« Madjari namreč svoje spomenice še niso dostavili in so želeli, da naj se debata preloži, dokler ne bodo gotovi. »Ne potrebujemo madjarske spomenice, da si rešimo svojo kožo,« se je zakrohotal Titulescu po hodniku, nato pa izginil nekje ob debelem zastopniku Rusije Litvinovu. Madjarski delegati so oddali potuhnjeno, globoko zatakneni v svoje kožuhe z debelimi aktovkami pod pazduho. »A dema in Eckhardt,« na svidenje Eckhardt, so vpili za madjarskim zastopnikom neusmiljeni časnikarji. Stari de Kanya pa je ves nahoden in se je pojavil v palači ves ovit v razne topline. Časnikarji smo iskali termos steklenico, ki jo je ta gospod brez dvoma nosil seboj, da ga ne bi zeblo. Kje so tisti časi, ko je Madjarske zastopal nepozabni veliki gospod grof Appony. On je bil res gospod. In če bi on danes zastopal Madjarske, bi imel drugo stališče. Tako pa so prišli Eckhardt in Kanya Bog ve iz globin katere puste...

pojavlja pa se takrat, ko ga niko ne rabi. Komarinski se klanja marsejskim žrtvam in izraža sožalje jugoslovanski državi. On sočustvuje z Jugoslavijo in jo občuduje, kako dostojanstveno se je zadržala. Toda Poljsko vežejo tudi prijateljske vezi z Madjari. To so stare vezi, ki jih ne more presekati. Ker ima Poljska rada tako Jugoslavijo kakor Madjarsko, mora ostati nevtralna, da se nobenemu ne zameri. On obsoja vsak terorizem, a v ta spor se ne bo mešal. Konča s daljšo razpravo o terorizmu in se ne more premagati, da ne bi omenil tudi teroristično akcijo neke sosedne države, meneč pri tem seveda Českoslovaško. Komarinski je zapustil mučen vtis. Ko nastopa Poljska prvič kot velesila, je takšen nastop boren. Bog ve, če bo tokrat ostal vol sit in koza cela...

Španec Madariaga

Končno je govoril še zastopnik Španije Madariaga, ki je ves ercečen, da se tako težko vprašanje tako hladnokrvno obravnava. Nevtralna pa njegovemu mnenju v tem sporu ne sme ostati nobena država, ki zasluži ime kulturne. To ne gre. Za to se iskreno priključuje Angležu Eden, da naj se takoj začne razprava o sklenitvi mednarodne pogodbe proti političnemu terorizmu.

Za Španijo so govorili še delegati Mehike, Argentine in Čile. Seja je bila nato odgojena na ponedeljek dopoldne.

Naše poslaništvo v Ameriki postavlja Madjarske na laž

Newyork, 9. dec. AA Jugoslovansko poslaništvo v Washingtonu kategorično demantira izjave, ki jih je podal v Zenevi madjarski delegat Tibor Eckhardt, ko je trdil, da je bil umor pokojnega kralja Aleksandra I. dogovorjen na ozemlju Zedinjenih držav Severne Amerike. Objava jugoslovanskega poslaništva je bila nato odgojena na ponedeljek dopoldne.

Cinična madjarska spomenica

(Od našega posebnega poročevalca.)

Zeneva, 9. decembra. V soboto zvečer je bilo razglašeno po hodnikih Zveze narodov, da bo madjarska delegacija vendar le predložila svojo spomenico v odgovor na jugoslovansko. Časnikarji smo dobili šele malo pred polnočjo od madjarske delegacije posnetek vsebine te težko pričakovane spomenice.

Madjarska spomenica začenja s tem, da »se je pojavila organizirana borba proti časti madjarskega naroda in neoporečnosti madjarske vlade« in da je sedaj Madjarska poklicana, da »obrani čast, dobro ime in moralno edinstvo madjarskega naroda«.

Madjarska spomenica navaja dalje v znanem ciničnem tonu, da »je jugoslovanska spomenica prav za prav objavila le ona dejstva, ki so znana že iz debate z dne 5. junija 1934 in ki so bila likvidirana v sporazumu, podpisanem v Beogradu dne 21. julija 1934«.

Janka pusta po trditvah te čudne spomenice nikdar ni bila taborišče. To je neka mala, skromna kmetija, na kateri je stanovalo okrog 30 do 40 jugoslovanskih begunccev. Janko pusto so izpraznili še aprila meseca. Kot kmetija pa je Janka pusta nehala 1. oktobra. Danes je popolnoma opuščena.

Madjarske oblasti so vršile svojo polno dolžnost, nadaljuje spomenica v odvratnem cinizmu, toda lahko se je zgodilo, da so jugoslovanski begunci prestopili zgodnost oblasti ter se pečali na Janko pusto »z metodami, ki so se jih naučili v Jugoslaviji in ki jih Madjarska ni nikoli poznala«.

Hitlerjev zastopnik v Parizu

„Nemški pakt“ Poljska Francija Nemčija

Pariz, 9. dec. b. »Petit Parisien« in »Matin« poročata iz Berlina iz verodostojnih virov, kot zatrjuje, da namerava sedanjí namestnik državnega kancelerja Hitlerja Rudolf Hess še pred 15. decembrom uradno obiskati francosko vlado, da se sestane s francoskim ministrskim predsednikom Flandinom in da predloži Franciji nekaj važnih predlogov v imenu državnega kancelerja. List »Journal«, ki objavlja isto vest, pa je že bolj jase, ko pravi, da gre za tisto »tajinstveno kretnjo državnega kancelerja, ki jo je nedavno namigaval dr. Gubbels v svojem govoru v Stettinu. Rudolf Hess ima namreč nalogo, da predloži Franciji sklenitev novega pakta, ki naj bi ga sklenile Francija, Nemčija in Poljska. Nemčija hoče s tem pokazati vsemu svetu miroljubnost ko ponuja spravo svojima najboljšim nevarnima nasprotnikom, namreč Franciji in Poljski in to za dobo, ki jo lahko dotične države v svobodnem odgovoru določijo. S tem bo vsaj konec tistim neprestanim klevetam, da se Nemčija obožuje za maščevalno vojno. Francija bi s takšnim paktom bila bolj zavarovana kot pa z vsemi dozdanjimi načrti, ki ne morejo nuditi nobene trajne vrednosti.

Rusija se brani

V zvezi s to vestjo, ki jo je treba za enkrat vzeti za takšno kakoršna je, je treba pripomniti, da sta Rusija in Francija ravnokar sklenili pogodbo, da ne bosta sklepali nobene dvostranske pogodbe ne da bi druga drugo vprašale za dovolje-

Portugalski delegat dr. Avgust Vasconcellos, ki namesto dr. Bencija predseduje Svetu Zv. narodov.

vanskega poslaništva, pravi nadalje, da je namen te trditve odvrti pozornost svetovne javnosti od madjarske udeležbe pri umoru kralja Aleksandra I. Nadalje pravi, da je letos meseca junija prišel v Zedinjene države neki jugoslovanski državljani, ki je imel madjarski poštni list. Namen njegovega prihoda v Zedinjene države je bil, da bi organiziral protijugoslovanski pokret.

Včerašnja pogajanja

Zeneva, 9. dec. c. Francoski zunanji minister Laval je danes ves dan vodil pogajanja v zvezi z debato o jugoslovanski spomenici. Dopoldne je naprej sprejel grškega delegata Politisa. Nato se je Laval zelo dolgo razgovarjal z jugoslovanskim zunanjim ministrom Jevtičem. Takoj za Jevtičem je Laval obiskal baron Aloisi, nakar je prišel v hotel des Berges angleški delegat lord Eden. Kakor sporoča »Temptov« dopisnik svojemu listu, sta se Laval in Jevtič razgovarjala o zaključkih debate v Zenevi. Na tem sestanku je bil Laval podrobno poučen o tem, kaj zahtevajo Jugoslavija in njene zaveznice Male zveze in balkanskega sporazuma. Kakor sporoča isti dopisnik svojemu listu, bo vodil Laval še naprej pogajanja in upa, da bo dosegel zaželeno rešitev.

Sobotna seja

Današnja seja je bila zopet pozno popoldne. Pričakovali smo jo s tem večjim zanimanjem, ker so bili na govorniškem listi Francoz Laval, Rus Litvinov, Italijan Aloisi in Poljak Komarinski. Na predsedniškem stolu je zopet sedel Vasconcellos, ki je takoj dal besedo Lavalu.

Francoz Laval

Francoški zunanji minister je imel daljši govor, ki mu je takoj sploščal dal popolnoma jasno obeležje, ko je izjavil, »da stoji v tej težki razpravi Francija neoklebljivo na strani Jugoslavije.« Jugoslavija je ostala hladnokrvna, ni izgubila živcev in kulturni svet ji mora biti hvaležen, da je sprosila za zaščito prava, mesto da bi bila sila iskat zadoščenja za nasiljem. Zveza narodov ima sedaj nalogo, da ostane na tisti višini, ki ji je bila priznana s tem, da ji je bil poverjen v razsodbo nevaren spor v Evropi. Svet Zveze narodov je dolžan, da da Jugoslaviji zadoščenje. Obtožba je jasna, precizna, oprta na dejstva. Takšno naj bo tudi zadoščenje. Francija vidi v tem sporu pa še nekaj drugega, namreč, da se dvigajo moči proti obstoječim državnim mejam. K temu izjavlja on, da je stališče Francije sledeče: »Kdorkoli poskuša premikati obmejne kamne le za najmanjšo razdaljo, ta ruši evropski mir in temu je treba, da države posvetijo vso pozornost.« Zločin nad jugoslovanskim kraljem in francoskim zunanjim ministrom ne sme biti politično orodje. To naj si Madjarska zapomni. Njej se očit, da je sodelovala pri pripravi za zločin. Naj se tega očitka opere, če more, in naj v bodoče uravnava svoje zadržanje po navetih, ki jih bo dobila od kulturnega sveta. Debata je težka. Svet Zveze narodov ne gleda na to, da se bo končala s mednarodnimi kaznimi za te mednarodne žalitve.

Italijan Aloisi

Za Lavalom je govoril Italijan baron Aloisi. On se klanja pred marsejskimi žrtvami, ki so pa-

Boljševik Litvinov

Za Italijanom se je oglasil Litvinov. Poklon marsejskim žrtvam. Poklon jugoslovanski vladi, »ki naj ji bo kulturni svet hvaležen, da je vprašanje terorizma spravila pred Zvezo narodov. Tudi Rusija ima svojo zgodovino terorizma... in Litvinov zaneša v zgodovino protiboljševske propagande, ki jo konča z apološko komunistične stranke, »ki se nikoli ni posluževala terorizma. Ta je predehela. V dvorani se slišijo pritajeni vzkliki in hudomušno hihitanje. Terorizem je posledica nasadnjaštva in to ne samo v Rusiji, ampak po vsem svetu. Svet Zveze narodov naj ga onemogoči in naj bo hvaležen Jugoslaviji, da je dobil to sijajno priliko, da utrdi resnične temelje miru v družini kulturnih narodov.

Anglež Eden

Za Litvinovim nastopi angleški odposlanec sir Anthony Eden, ki obširno govori o ljubezni in prijateljstvu Velike Britanije do vseh narodov sveta. O odgovornosti govoriti je težko, saj je preiskava še v polnem teku. On se še ne more izjaviti ne o jugoslovanski pritožbi, ne o madjarskem odgovoru. Treba jih je prešudirati. Zato je potrebna preiskovalna komisija. Tudi Anglija je proti terorizmu, a zato štiti tudi pravico do političnega zatočišča. Politično zatočišče je utemeljeno na pravici ljudstva do svobode. Toda Anglija je znala dati prave meje delovanju političnih begunccev. To naj stori Zveza narodov za vse druge države, pa bo vse v redu. Vsak politični begunec se ni terorist. Debata naj bo mirna, stvarna in resna, in naj se skrbno ogiblje vseh skušnjav, da bi tukaj žalili ta ali oni narod. Sir Anthony Eden konča s besedami: »Imamo poročila, ki nas vznemirjajo. Zato je tudi dolžnost Zveze narodov čim večja, da ta spor omeji in ga reši tako, da mir ne bo v nevarnosti.«

Poljak Komarinski

Za Angležem se je oglasil zastopnik Poljske Komarinski. Pričakovali smo Becka, toda nj ga bilo. Njega sploh takrat ni, ko ga vse pričakuje,

Pogled v dvorano, kjer zboruje Svet Zveze narodov.

Od Soče čez Zilo

Kraji, ki ne smemo pozabiti, da so slovenski

Grad Ostrova pri Gospe Sveti.

Dogodek na meji

Dne 13. novembra ob 10 dopoldne je brezposelni trgovski potnik Josip Meze odšel od doma v Logatcu ter se napotil v Hrúšico, da bi si ogledal neki gozd, ki je že na italijanskem ozemlju. Meze je imel pri sebi obmejno karto, katera je bila v redu in veljavna do 28. maja 1935. Pri Kalcih je prestopil državno mejo ter se italijanskim finančnim organom izkazal s svojo legitimacijo. Italijanski obmejni organi so izkaznico pregledali, jo Meze vrnil, obnem pa ga povabili v pisarno finančnega odredka. Tu je moral Meze več ur čakati, ne da bi vedel zakaj.

Končno so ga povabili v avto, ki ga je popeljal — ne v Hrúšico, ampak v Postojno na karabinjersko postajo. Tu so ga zasliševali, mu nato odvzeli obmejno izkaznico ter ga do drugega dne zaprli v zapore okr. sodišča.

Drugi dan nato (14. novembra) so ga kot političnega zločinca odvedli v tržaške zapore v ulici Coroneo. Tu je čakal do 19. novembra. Tega dne je bil prepeljan na kvesturo. V sobi šefa tajne policije so mu odvzeli verige, v kateri je bil uklenjen ter ga začeli zasliševati. Posadili so ga na pripravljen stol, kakor sede na sodišču obtoženci. Pri zasliševanju je bilo sedem civilnih gospodov. Spraševal ga je gošpod, kateremu so drugi rekli »signor cavaliere«; gošpod je bil torej plemič. Ta je imel v rokah za preš debel akt spisov, v katerih so bili že zapisani natančni podatki vse Mezeve rodovine. Sedaj je iz ovadbe Meze šele lahko zvedel, česa ga dolže.

Obdolžen je bil, da je bil 13. V. 1933 v Trbižu, Gorici in Korminu, kjer si je ogledoval italijanske utrdbe. Dolžili so ga torej špijo- naže in zahtevali od njega, naj to prizna. Meze se je seveda po pravici čutil tako obdolžiti, ker ga po vojski še nikdar ni bilo v tistih krajih. »Signor cavaliere« je zaradi takega odgo- vora bil nekevalirsko hud. Še hujsji je bil neki drugi gošpod izmed sedmorice, ki ga je po slo- venško ozmerjal itd. S tem je bilo prvo zasli- ševanje končano. Odpeljali so ga nazaj v za- pore, kjer je čakal do 30. novembra.

Tega dne so ga vnovič vedli na policijo, kjer so ga večkrat fotografirali, mu vzeli prst- ne odtise, nakar so ga posadili v večerni brzo- vlak in ga odpeljali v Postojno. Tam je prošil, naj mu vrnejo obmejno izkaznico, ker bi ga

brez nje naša obmejna straža zaprla. Vrnili so mu obmejno izkaznico, katera pa je bila pre- črtana in njej zaznamovano, da Meze ne sme več na italijansko ozemlje.

Ob pol 11 zvečer so ga v ekspresnem vlaku poslali čez mejo — kar brez voznega listka. Ker se ekspresni vlak ne ustavi v Logatcu, je Meze moral izstopiti na Rakeku ter še isto noč poš iti v Logatec.

Meze je moral kmalu v ljubljansko bolniš- nico, kjer je ležal do 6. t. m. Tu so ga natančno preiskali.

Mučeništvo

Leta 1930 se je 36-letni Genovežan Friderik Jenni, ki pa je švicarski državljani, poročil s 35-letno Doro Štrukelj iz Gorice. Že po nekaj dneh zakona je Dora spoznala, da je Jenni len, zapravljivec in pijanec. Ker ga je opomi- njala, naj bo drugačen, jo je v odgovor prete- pel. L. 1932 — po dveh letih takega zakona — je Jenni zahteval od žene, naj se ločita. Tega pa seveda ona ni hotela. Zato je bila tako te- pena, da je nesrečnica končno 4. aprila letos ušla od moža in pobegnila v Gorico k materi. Le na materino prigovarjanje se je zopet vr- nila k možu v Genovo. Nekaj dni po njeni vr- nitvi je Doro obiskal vrtnar Biggi v spremstvu neznanca, o katerem je dejal, da je zasebni de- tektiv. Pod nekakimi pretvezami je izvalil od nje petni list, s katerim se je lahko vozila z možem v Švco. Zasebni detektiv, ki pa je bil v resnici zdravnik dr. Vincenzo Soleri najet od moža, je Doro dolgo časa spraševal ter na po- gladi tega razgovora po moževem naročilu se- veda napisal spričevalo, da je Dora umobolna in da je nevarna sebi in drugim. Nekaj dni nato so jo ob asistenci javnih organov prije- li in odvedli v norišnico. Odtod pa so jo kmalu spustili, ker sta dva zdravnika izjavila, da je popolnoma pri zdravni pameti. Med tem pa je mož odšel v Švico in vložil tožbo za ločitev za- kona. Dora, ki ni več imela potnega lista, ni mogla za njim. Pač pa ga je ovadila sodišču. Dne 29. novembra je bil neznani mož Friderik Jenni obsojen v Genovi na 3 leta in 2 meseca je- čer, ker je pretepel ženo in jo dal zapreti v norišnico.

★

Zaradi tihotapstva tobaka so se 1. decem- bra pred goriskim kazenskim sodiščem zago- varjali: 3 bratje Ludvik, Filip in Jožef Rupnik, stari 19—22 let ter njihov 71 let stari oče Janez Rupnik iz Srednje Kanomlje pri Idriji, dalje Ludvik Bratuž iz Cepovana, Italijana Enrico Foschiano in Federiko Passio in Jožef De Nar- do, kakor tudi Janez Mrak iz St. Vasko gore. Rupniki so bili obtoženi, da so blago skrivali, drugi pa, da so ga imeli. Da bi bili tihotapsko blago prikrivali, tega Rupnikom niso dokazali

Vlažno • hladno, sedaj NIVEA

Po burji, dežju ali snegu — je zlasti potrebno, da varujete Vašo kožo pred vetrom in slabim vremenom, to pa storite najbolje tako: vsak večer, predno gresite spat, si nadrunite kožo zelo na ahko z Nivea Creme. Koža bo postala vsled tega mehka, a poleg tega tako odporna, da ji niti slabo vreme ne more škodovati.

Valed eucerita, ki se nahaja v Nivea Creme, prodre globoko v kožo, ne da bi pustila sijaj, in je istovčasno krema za noč in dan.

in so bili oproščeni. Sicer pa so bili obtoženi obsojeni v zaporno kazen do 1 meseca in v de- narno oglobo od 350 do 700 lir.

Strah pred Gorico. Konec novembra je ob Soči od Podgore do Ločnika vladal velik strah. Cirkusu Togni je ušel iz kletke velik medved »Marko«. Ker je bila že tema, ga niso mogli najti. Delavke iz podgorske tovarne se niso upale Jomov, da bi jih med potjo ne napadel medved. Končno pa je s svojim žarometom na neki njivi begunca odkril neki avtomobilist. Tako je »Marko« zopet romal v kletko, delavke pa domov.

Ljudsko gibanje v Trstu. Statistični urad tržaškega municipija je izdal statistiko o giba- nju ljudstva meseca novembra 1934: porok je bilo meseca novembra 183 (61 manj kot okto- bra), živih novorojencev 271 (57 več kot okto- bra), mrtvorojenih 11 (5 več kot oktobra), umr- lo je 260 Tržačanov (23 več kot oktobra).

Smrt grškega igralca

Vohunska drama iz svetovne vojne

Drazen špijon iz svetovne vojne je dobil v po- vojni literaturi isto mesto, kakor v starih časih pre- drzni ropar Nick Carter ali pozneje genjalni de- tektiv Sherlock Holmes. Po vojni smo brali že mno- go resničnih in izmišljenih zgodb o špijonih, ki so maskirani ali preoblečeni ali v sovražno državo in tam v stalni smrtni nevarnosti izvrševali svoj odgovornosti poln in razburljiv poklic. Mata Hari, Miss Cavell in drugi so s svojo usodo napolnili cele knjige, toda niso samo ti, o katerih se da pisati. Brez dvoma gre številni špijonov, ki so bili ustrel-jeni po raznih državah, v tisebe in desetletje. Na en sam dan, to je 4. avgusta 1914 je bilo v An- gliji prijetih 230 moških in žensk, ki so bili sum- ljivi špijo- naže. Če bi mogel govoriti vincienski trav- nik pri Parizu, bi poročal o stotinah ustrelenih špijonov, krivih in nedolžnih, in o njihovih raz- burljivih zadnjih trenutkih.

Eden teh žrtov vojne, ki jih nihče ne omenja, je bil tudi grški dramski igralec Condoynias. Grk po rodu, rojen 4. junija 1878, padel pod dvanaj- stimi krogami 26. maja 1916 na vincienskem trav- niku. Takratni pariški policijski prefekt Peudepiece pripoveduje o njem: »Ta odloščeni balkanski igra- lec je med vojno trgoval v Parizu z gozumi. Od- delek za špijone v notranjem ministertvu, takozvani »Deuxieme Bureau« ga je imel že delj časa na sumu in neprestano sta mu bila za petami dva po- leijska nadzornika. Toda Grk je kmalu zavohal nevarnost in je znal zmerom najti poti in sred- stva, da je svoja nasledovalca prekanil. Bil je drzen in pogumen, ker ni ušel, kljub temu, da je imel stalno na vratu policijo.

Iz skušnje sem se naučil, da ti agentje, ki so v svoji delavnosti silno iznajdljivi in znajo z na- kverno drznostjo igrati komedijo po cela leta, te- kaj odvedejo igrati, če gre za njihovo življenje in bojazljivo vse priznajo. Nekega jutra sem šel na- ravnost k njemu. Stanoval je na Boulevard Ma- sherbou. Vljudo sem mu dejal: »Prihajam iz no- tranjega ministertva. Nekateri informacije hočejo od vas. Prosim, sledite mi!« — »Da, da, že vem,« je dejal navidezno popolnoma mirno. »Gre za mojo prošnjo glede podražitve umivalnih spužev.« Priznal si je cigareto in jo tudi meni ponudil, nato pa šel z menoj po stopnicah. Na česti sta ga čakala v pri- merni oddaljenosti njegova telesna stražnika. Con- doynias se je ozrl k njima. Tedaj sem opazil, da je silno razburjen. Šla sva še par sto korakov naprej, nakar so planili nanj moji policisti, ga zvezali in preiskali. V njegovih žepih nismo našli ničesar sumljivega, toda ker je bil moč prepričan, da že vse vemo, so mu odpovedali živci in je vse priznal, misleč, da bo ušel smrtni kazni.

Peljal me je nazaj v svoje stanovanje. Pod nje- govo posteljo je ležal rjav zavojni papir. Dal mi ga je in me nato spremljal v kemični laboratorij, kjer smo razrežili tajno pisavo. On sam nam je dal ključ za rešitev, na podlagi katerega smo lahko vse prebrah. Poročal je stalno o izkrcavanju angleških čet na centralno nemške poročevalke službe v Švico. Priznal je prostovoljno prav vse in se ponudil, da hoče v bodoče delati za Francoje. To je storil nekaj ur po ujetju špijona, toda ta mož mi ni bil nesimpa- tičen in sem bil mnenja, da bo pomlošen. Ko je bil v zaporu, sem ga k zaslišanju vodil skozi me- sto zmerom sam. Sprehajala sva se po mestu, obiskala sem in tja kakšno restavracijo. Postala sva dobra

Ljudsko gibanje v Gorici. Od 19. do 25. novembra je bilo v Gorici 6 rojstev (4 moškega in 2 ženskega spola). — Umrlo je 12 ljudi, med njimi 11 čisto slovenskih imen — Poročilo se je 19 parov, med njimi 13 parov s slovenskimi imeni.

Zaradi žganjekuhe so se 1. decembra zago- varjali Dominik Mavrič, Lojze Arčon, Andrej Arčon in Avgust Spacapan iz goriške okolice in so bili obsojeni vsak na 4 mesece ječe in vsak na 2750 lir globe.

Angleške križarke v Opatiji. L. 1933 bodo pripadle v Opatijo angleške križarke. Prva bo prišla 30. aprila zadnja pa 9. septembra.

Odbor fašistov v Tomaju na Krasu sestav- ljajo ti-le možje: Janez Kozmina tajnik; člani: Turk Anton-Antonov, Turk Anton-Francetov, Garbas Jože, Černe Ivan.

Požar. V noči od 2. do 3. decembra je po- gorel hlev Janeza Manfreda pod Gradom

prijatelja. Naposed sem skoraj pozabil, da imam opravka prav za prav z nemškim špijonom, ki bo morda obsojen nasmr. Nekega dne sem ga pustil eno uro samega v neki restavraciji. Toda mož ni ušel...

Poincare omenja Condoyniasa v svojih spominih samo z naslednjimi vreticami: »24. maja sem spre- jel odveta Bitemuja, ki je prošil za pomiloščenje za nekega grškega špijona, ki je bil v nemški službi. Pomiloščenje sem odklonil. Te besede so zapečatile usodo grškega dramskega igralca. Še v jutru smrtnega dne je trdno verjel, da je vse skupaj le komedija. Celo uro je pripovedoval vse mogoče o nemški špijonaži, da bi si tako pridobil čim več zaslug za pomiloščenje. Naposed ga je prekinil pre- iskovalni sodnik: »Pohitite, mudite se!«

Sele tedaj se je Condoynias prebudil v strašno resnico. Skočil je pokonci in smrtnooble zaklical v slabi francoščini: »Vi me hočete torej na vsak na- čin ustreliti? Ko mi dobil nobenega odgovora, je doumel vse. Bilo je silajno maško jutro. Vincienski travnik in gozd sta bila v bohotnem razcvetu. Con- doynias se je zbral. Zavedel se je, da stoji pred zadnjo dramatično vlogo v svojem življenju in zbu- dil se je v njem umetnik. S sigurnimi in mirnimi koraki je stopal na morišče. Tu je dvignil desnico in zaklical s polnim patosom grškega traga: »Vé- laki francoski, izkažite se to salvo čast moji domo- vini Grčiji!«

Ko so ga privezali na kol, je zapel v grškem jeziku pesem o združitvi z naravo iz stare grške tragedije. Ko je končal, je sam zapovedal: »Ogenj!« Njegovega grškega obraza s tipičnim profilom ni zadela nobena krogla.

Moder zakonodajalec

Nekoč je neki tujec vprašal spartanskega zakonodajalca Likurga, zakaj je odredil, da se deklice brez dote takoj poroče. Likurg je od- govoril:

»Zato, da ne bi nekatere zaradi uboštva ostale neporočene, drugih pa ne bi iskali za- radi bogastva, marveč da bi vsak gledal na značaj deklice in pri izbiri vpošteval le čed- nosti.«

Nikdar ni Sparta tako prosperovala kakor pod tem modrim zakonodajalcem.

Plemeniti rešitelj

»Pomislite,« je pripovedovala vsa razbur- jena postarna gospodična svojim znanecem, »za- las je danes manjkalo, da nisem prišla pod av- tomobil. V zadnjem hipu me je neki mož z lastno življenjsko nevarnostjo potegnil nazaj in me tako rešil. Jaz sem bila strašno razbur- jena skoro nezavestna, vendar sem prišla to- liko k sebi da sem se pogumno rešitlju za- hvalila in mu kot plačilo stisnila v roko kova- ča.«

»Ni mogoče! Kaj je pa nato naredil?«

»Pet dinarjev mi je dal nazaj iz kovača.«

Čudno vprašanje

»Kam pa drvijo ljudje?«

»Tekma. Prvi bo dobil srebrn pokal.«

»Zakaj pa potem drugi dirkajo?«

Tako naokrog

»Človeku ni dobro samemu biti.« Tako stoji v tistem delu svetega pisma, ki ga je napisal Mojzes in Mojzes pove, da je te besede izrekel sam Bog. In resnično so te besede, zlasti v da- našnjih časih, ko te za vsakim plotom ali grmom čaka lahko barabin in te ubije, če si sam; dva se pa takih neprilik že kako ubranita.

So pa na svetu kraji, kjer je človek skoro prisiljen na samotarstvo. Kakor so pač ljudje — vsi niso za vsakega. Ne bom rekel, da je ravno Ljubljana tak kraj ali pa Maribor, ampak je že tako, da me včasih ljubljanska puščobnost kar sama zanaša iz ulice v ulico, od (kavarne, gostilne itd.), do (kavarne, gostilne itd.). Temu zanašanju »od — do« pravijo v Ljubljani kro- kanjec.

Kdor je take narave kakor jaz, tega več- krat »zanaša« in meni tako zanašanje ni vedno neprijetno in menda nikomur ne, kdor ima od- prte oči in ušesa. Ponoči so ljudje vse drugačni kakor podnevi. Sitni pusteži so veseli, da jih je sam smeh — pa kaj smeh, kar divje rezge- tanje jih je! Skopi stiskači razmetavajo in raz- sipavajo svoj denar kakor ogrski magnati in nobena stvar jim ni draga dovolj in mladina, ta moderna mladina, je kar obsedena, če za- bobna boben svoj enakomerni bunka-bunka. Lepo počasnasi lasje se kuštrajo, kravate uha- ljajo izpod telovnikov, obrazi se rdeče, masti- in poté, oči pa kar divjajo v strastnem ognju.

Da se vse to dogaja ob razkošni razsvetlji- vi in pod kristalnimi lestenci, to se razume sa- mo po sebi in zato tega ne bom opisoval — kdor se za take reči zanima, naj bere kakšen moderen roman. Tam je takih opisov dovolj: komur namreč zmanjka domislekov, opisuje luč in kristale, da so bukke bolj debele (in da je nagrada večja).

Čudno na ie, da »zanaša« človeka vedno le

noč. Kakor hitro pa se zori, se zanašanje ne- ha in človek pade v posteljo kakor snop. Še nekaj ur plešejo sanje svoj valčkov sen — človek se prebudi in, glej čudo! — roka se kar sama stegne po kozarec vode! Vode, le vode, kričijo suhe ustnice in žareče grlo.

Požiraš in požiraš, pa nikdar ni vode do- volj, čisto navadne vode. Nobena dobrota ni takrat tako sladka, kedar se plazi »mucek« po glavi, kakor tista navadna voda, ki še za v če- velj ni dobra! To vem iz svoje izkušnje in je prav dostikrat se mi je izvil globok vzdih iz sežganih prsi: »O, če bi bil že včeraj vedel, da je voda tako dobra, bi jo bil že včeraj pil!«

In potem? Potem pa postanejo podivjani veseljaki in rezgetači zopet eštni pusteži, za- pravljivi zopet stiskajo denar, in vsi skupaj si ravnamo ovratnike in kravate, si češemo razkuštrane lase in si zmvamo z obrazov uma- zano mast in smrdljiv pot — dokler nas ne začne zopet »zanašati«.

Tako pa ne »zanaša« samo mene in Ljub- ljancanov in slavnih Mariborčanov, ampak nas vse, od Mojzesovih časov do današnjega dne. V človekovem življenju in v življenju človeštva se menjavata dan in noč. Podnevi se drži človeštvo resno ali pa celo kiso in dela, dela, dela. Stiska in kipiči zlato na ogromne kupa — vesela in zadovoljnosti in sreče pa ne pozna. »Srečo« začne uživati človeštvo, če ga začne »zanašati«, a kedar se to prične, začne kar rezgetati do besnosti! Tam nekeje pokajo puške in grme topovi, drugod pa poka šampan- jec; tam zunaj pleše mladina svoj krvavi ples, starija na galeriji v ozadju pa ploska, čim bolj je ples divji... In lasje se kuštrajo, ovratniki se odpenjajo, kravate vhaajo divja godba pa pritiska vedno hujsje svoj grozni »bun-ka — bun-kac«, dokler ne opesajo ljudem zadnje mo- či in dokler se ne začne — svitanje! Takrat se razdivjana drhal zavleče domov in popada, ka- rozir io: na posteljo ali pa kar na cesto. Še

nekaj ur (mesecev, let) brodiijo divje sanje po možganih, potem pa se človeštvo začne pre- bujati: glava boli, v prsih nekeje tišči, grlo je suho in pekoče in ožgane ustnice kriče vedno glasneje: Vode, samo navadne vode — nič opoj- nega, nič sladkega, nič »bun-ka — bun-kac«, ampak samo vode!

Ko se pa človeštvo zopet enkrat ohladi in naježa z vodo, se začne stara pesem: delaj, delaj in delaj od zore do mraka, stiskaj in varčuj do skoposti, počesi se zopet lepo in si naravnaj ovratnik in kravato, da boš lep in čeden — dokler zopet nas vseh skupaj ne bo začelo »zanašati«...

Ali razumete sedaj, kaj je »gospodarska kriza« ali kakor sedaj pravimo: stiska? Meni se zdi, da to ni nič drugega kakor navaden »maček« po prepihi, prevseljačeni ali prekro- kani noči! Proti »mačku« pa ne pomaga nič drugega kakor — voda, navadna voda! Napij se vode in prespi se, pa boš dober. Ali z dru- gim besedami: Kar nazaj je treba iti — na staro solidno pot... Človek »kroka« lahko sa- mo nekaj ur, potem pa ali omaga ali pa mu zmanjka denarja in takrat mu ne kaže druge- ga, kakor da se pobere domov. Večne »kroka- rije« in večnega divjanja pa svet ne premese in ves jok in stok za izgubljeno ponočno lepo- to nič ne pomaga; kdor hoče to zopet uživati, mora mirno čakati na — prihodnjo noč, na prihodnjo vojno divjanje ali pa na prihodnji splošni polom, ko se bo zopet vse lomilo in bobnelo in grmelo in treskalo, divja godba bo pa zopet svirala svoj strašni »bun-ka — bun- kac«...

Na take čudne misli pride človek, če kar sam — samec lomasti ponoči »od — do«. Ne vem sicer, če se te in take misli prave: povem jih pa le v tolažbo tistim ljudem, ki mislijo, da mora »krokanje« večno trajati ali pa, da krokarji ne sledi maček. Ti ljudje, ki danes tako javkajo in stokajo za minulo »krokarsko«

dobo, naj kar mirno čakajo na svojo novo zla- to dobo, ko bodo lahko znova podivjali: še bo dovolj avtomobilov, »sladkih punček, kvart in šampanjca... Potem bodo pa zopet pili — vodo.

Pa pustimo tisto trapasto človeštvo in se vrnimo nazaj v Ljubljano.

V Ljubljani je bilo te dni prav lepo, tudi za samotarje. Tistega dne namreč, ko je pri- šel v Ljubljano »Miklavž« deliti svoje darove pridnim otrokom, sem srečal več »Miklavžev«, pa pri vsi svoji pameti le nisem mogel prav dognati, ali »zanaša« mene, ali »Miklavž«, ali pa oboje! Pa to še ni tako hudo, če človek te- ga ne ve; dosti hujsje je, če človek ne ve, koga sreča. Če sreča človeka, srečaš pač človeka, če pa srečuješ ljudi, pa ljudi. Sitno pa je, če ti pride nasproti »parkelje«. Koga si sreča — ali »parkelje«, ali »parkljac«? Najhujsje pa je, če ne veš povedati, ali si sreča »parkelje« (ko- cine — prešije, kravate?) ali »parkeljine«? Kra- va stopa na »parklje«, otroci imajo umazane »parklje« in jih nabije po »parkljih« — kaj pa — ja, kako naj pa sedaj rečem — »parklje« ali »parkeljine«? Ali stopajo »parklje« na »parklje«, ali »spakeljine« na »parklje«, ali »parkljie« na »parklje«, ali »parkeljine« na »parkeljine«, ali kako?

Je res »parkelje«, če človek na svoja stara leta še govori ne zna več...

— Pri razdražljivosti živcev, glavo- bolu, pomanjkanju spanja, utrujenosti, po- bitosti, tesnobnostnem čutu imamo z na- ravno »Franz-Josef« grenčico pri rokah domače sredstvo, ki vsako razburljivost, naj izhaja iz kateregakoli prebavnega dela, takoj ukroti. Zdravniški strokovnjaki pri- znajajo, da učinkuje »Franz-Josef« voda zanesljivo tudi pri ljudeh visoke starosti.

Drž. reprezentanca: Ljubljanska reprezentanca 3:0 (0:0)

Ljubljana, 9. decembra. Za današnje nogometno tekmo med državno reprezentanco in ljubljansko reprezentanco se je sicer precej zasedla Ljubljana zbrala in pohitela na Stadion, kjer se je vršila izredno zanimiva tekma — za Ljubljano sportni dogodek prav posebne vrste. Ne samo redne obiskovalce in one, ki obiskujejo liga-tekme, temveč tudi take smo opazili med gledalci, ki so bili zelo redkokdaj na nogometnih tekmah, nekateri celo prvič. Brez bučne reklame, ki je v sportnih vrstah večkrat oretirana, se je zbralo

okrog 4000 gledalcev,

kar je za Ljubljano brez dvoma rekord. Vse je hitelo ven — na Stadion — že več kot eno uro pred tekmo so se zgrinjale množice ljudske mase proti igrišču, da si pravočasno zagotovo vstopnice in da ne zamude začetka tekme. In prav gotovo ni nikomur žal, ki je prisostvoval današnji tekmi. V Ljubljani se je ustavila naša državna reprezentanca, ki potuje v Pariz, da odigra s francosko reprezentanco meddržavno tekmo. Take tekme Ljubljana redkokdaj vidi, saj so nastopili naši najboljši iz vse države proti najboljšim iz ljubljanske nogometne podzveze. Da je bilo zato tako veliko zanimanje, je povsem razumljivo. Prav lahko se trdi, da je bil poleg rekordnega obiska za Ljubljano še

rekorden sportni uspeh.

Vsakdo je pač vedel, da bo državna reprezentanca zmagala in ga menda tudi med nami ni bilo, ki bi mislil, da bo ljubljanska reprezentanca tako častno zastopala naš nogometni sport. In vsakdo je tudi pričakoval višje zmage drž. reprezentance. Toda zgodilo se je nekaj, česar menda največji optimisti niso pričakovali. Ljubljana je prvi polčas igrala neodločno in šele drugi polčas je dobila tri gole. Edino naš napad ni bil kos tej tekmi, dočim je bila halflinija, zlasti Slamič, in ožja obramba Svetic in posebej Bertonec, in taki višini, da se mora priznati, da je bila

naša obramba odlična!

Moštvu sta bili tako-le sestavljeni: Drž. reprezentanca: Glaser, Čulić, Ivković, Matoski, (Lukić), Jazbec, (Petrovič), Gayer, Lechner, Glišović, Živković, (Petrak), Moša Marjanović, Vujadinović, Zečević.

Ljubljanska reprezentanca: Starec, Svetic, Bertonec, Zemljak, Slamič, Boncelj, Iče, Slapar, Pikič, (Janežič), Bertonec II., Zemljak.

Naša reprezentanca je sestavljena iz igralcev najrazličnejših klubov in ne tako, kakor se je to svojedobno dogajalo, da je obstajala večina iz Zagrebčanov ali Belgrajčanov. Take postavbe še zlepa ni bilo in upajmo, da bo našim državnim barvam prinesla oni uspeh, ki ga naš nogometni sport potrebuje. Kljub temu, da so igralci tako raztreseni po naši širni domovini, niti najmanj ni bilo opaziti, da bi bila vladala v enajstotiski kaka neenotnost, raztrganost ali nesporazum. Vse je dobro funkcioniralo, vsi so bili na svojih mestih, nekateri so se še prav posebno odlikovali. Vsa mašinerija je tako funkcionirala, kakor pač v takem timu, kakor je državna reprezentanca mora. Vratarja sta oba dobra, vendar se zdi, da je Glaser sigurnejši, dasi Čulić ni imel toliko posla; ožja obramba je dobra, vendar bi najbrže ne opravila tega posla. Kakor ljubljanska branilca, če bi imela tak napad proti sebi, kakor je oni drž. reprezentance. Izborna je srednja linija, v kateri se je najbolje odlikoval Lechner. Veselje je bilo gledati tega izvrstnega igralca, s kakšno točnostjo je zalagal osrednje in s kakšno sigurnostjo je zaustavljal nasprotni pritisk. On je brez dvoma najboljši tehničar v naši drž. reprezentanci. Napad ima izredno hitri krili, dno se nadkriljuje svojega le-

vega tovariša, vsa petorica, ki jo je bolj uspešno vodil Vujadinović kakor Marjanović, je napravil na vse najboljše vtis. S svojo sigurno kombinacijo in preciznim podajanjem je večji del igre oblegel vrata ljublj. reprezentance. Izboren je notranji trio s Marjanovićem na čelu, ki se je izkazal predvsem kot realizator. Vsa enajstotiska, ki so jo v drugi polovici nekoliko spremenili (glej ime na v oklepajih), je reprezentanca, ki bo — tako upamo in hočemo — uspešno zastopala naš nogometni sport v Parizu in pozneje v Atenah.

Ljubljanska reprezentanca je bila dobro sestavljena; boljše trenotno ne premoremo. Svojo nalogo je odlično rešila neglede na to, da napad ni opravil svoje naloge. Deloma so bili nekateri igralci fizično preslabi, deloma niso bili vsi v svoji običajni formi. Tako je zopet danes odpovedal, sicer odlični igralec Pilič, tako da ga je podvezni kapitan moral zamenjati v drugi polovici z Janežičem. Tudi Pepekč danes ni imel srečnega dne in prav tako o Zemljicu ne moremo kaj posebnega povedati. Iče se je dobro držal in tudi Slapar je bil v drugi polovici boljši kot v prvi.

Levji delež na delnem uspehu

pa nosi half-linija in ožja obramba. Najbolj se je odlikoval Slamič, ki je razbijal akcijo za akcijo nasprotnega napada in ki je bil tudi v ofenzivnem pogledu na odlični višini. On prav gotovo zasluži, da obleče državni dres. Zemljak in Boncelj kot stranska krila sta mu pridno pomagala, le majhni postavi sta jima delali precej nepriliko. Se boljše kot krilski trio je bila ožja obramba, v kateri se je najbolj odlikoval Bertonec; tudi on zasluži, da obleče državni dres. Izboren je bil istakto Svetic, sploh je bila ožja obramba na taki višini, da bi najmanj lahko zamenjala nasprotno in je veliko vprašanje, kako bi reprezentanca obramba opravila svoj posel, če bi imela proti sebi tak napad kakor ga je imela ljubljanska. Starec je branil prav dobro in je tudi grešil. Drugi in morda tudi tretji gol bi lahko izostala. V splošnem smo pa našim fantom za današnje tekmo lahko hvaležni in smo prepričani, da bo morala nekateri od njih jugoslov. nogometna zveza pri sestavi drž. reprezentance slej ko prej upoštevati.

Kratek potek igre. Začetni udarec ima Ljubljana, kateri se opazi majhna nervoznost. V petih minutah sledi korner proti Lj., ki ga drž. repr. ne izrabi. Počasi tudi Ljubljana pride do sapa. V 11. minuti zopet korner proti Lj., a zopet nič. Nato nevarna situacija pred domačim golom, a drž. repr. strelja med oblake. Nato sledita prosta strela iz daljave 20 m proti Lj. in nato proti drž. repr., a obakrat brez uspeha. Starec reši v 16. minuti nevarno situacijo. V 21. minuti prost strel proti Lj., ki ga strelja drž. repr. v avt. V 23. minuti korner proti drž. repr., ki ustvari nevarno situacijo, toda nič se ni zgodilo. Ljubljana se vedno bolje drži, v 39. minuti zopet ustvari drž. repr. izredno nevarno situacijo, a Starec je na mestu. V 43. minuti še en korner proti drž. repr. in prvi polčas konča neodločeno.

V drugem polčasu imajo gostje, ki so postavbo malo spremenili, začetni udarec. V 8. minuti izsilijo korner proti Lj., a ga ne znajo izrabi. Takoj nato v 9. minuti postavi Marjanović 1:0 za drž. repr. — Komaj so začeli in v 11. minuti potrese se Vujadinović mrežo Lj. V 26. minuti vstopi Janežič mesto Pikiča. V 27. minuti korner proti Lj., a zopet nič. V 29. minuti Iče nevarno strelja proti голу repr., a se žoga odbije od prečke. V 31. minuti korner proti drž. repr., ki ga Lj. ne more izrabi. Ljubljana čezdalej bolj pritiska, a zaman. V 32. minuti potrese se enkrat in zadnjič Marjanović mrežo Lj. in postavi končno stanje 3:0. Na koncu se nudi še Janežič — najbolj zrela šansa dneva za Lj. — a žoga gre čez.

Sodil je g. Schneller v splošnem prav dobro.

Ilirija: Maribor 2:0 (2:0)

Ljubljana, 8. decembra.

Današnja prvenstvena tekma med Ilirijo in Mariborom ni nudila onega, česar smo pričakovali. O kakšni lepi nogometni igri sploh ni bilo govora, v kolikor se je pa igralo, pa je bila Ilirija v taki premoči, da sploh nismo imeli ničesar od tekme. Poleg tega pa se je igralo še surovo, tako, da je igra vse izgubila na svoji privlačnosti. Občinitelj kakor igralci namreč še niso pozabili spomladanske bitke med tema kluboma v Mariboru in zato se je tudi današnja tekma vršila nekako pod vplivom mariborskega arečanja in v znamenju nekakega revanša. Kakor bi slutili stalni obiskovalci nogometnih tekem, da bo danes predvsem tekma obračunavanja, zato se je zbralo le kakih 700 gledalcev na Stadionu. Takih tekem si ne želimo več in sodniški sekciji priporočamo, da podvzame najstrožje mere, da se prepreči medsebojna obračunavanja igralcev. Sodnik naj bo rigorozen do najkrajnejših mej in četudi gre to na rovaš poleka tekme.

Moštvu sta nastopili v naslednjih postavah: Ilirija: Malič-Svetic, Berglez-Unterreiter, Sočan, Pogačnik-Jug, Lah, Pikič, Slapar, Iče.

Maribor: Koren-Koren, Najbar-Veš, Gomol, Konič-Drago, Miloš, Duško, Priveršek, Jurgec.

Z današnjo igro belo-zelenih ne moremo biti zadovoljni. Ne glede na to, da so bili vseskozi v premoči in da so si zmagavo zasluženo izvojevali v svojo korist. Kajti njihova igra je bila mestoma precej slaba in skoraj vsi igralci so bili pod običajno formo. V napadu je bil edini Slapar, ki se je uveljavil, dočim je imel Pikič danes izredno slab dan; še to, kar je streljal na gol, je šlo čez. Jug na desnem krilu je bil slab in se zdi, da je njegova nogometna sposobnost v zatonu. Tudi Lah ni nič pokazal in danes smo celo pogrešali njegovi bomb, s katerimi je še pred kratkim zadivil obiskovalce nogometnih tekem. Boljša je bila pa krilska vrsta. Ta je imela aprično alabega osredja mnogo posla, ki ga je običajno zadovoljivo opravila. Že ta trio je dostikrat odločil, da nasprotnik ni prišel naprej. Manj zaposlena sta bila branilca. Sta pa bila vedno na mestu; Malič v голу se vesled brezposlenosti danes ni imel prilike izkazati. Grati bi bilo ostro igro nekaterih igralcev, ki so preveč očitno pokazali, da se hočejo revanžirati za mariborske dogodke. Zlasti je rad startal na moža Berglez in še razna obračunavanja nekaterih igralcev očitno ali za hrbtom sodnika so bila nepotrebnost in nesportna.

O »Mariboru« ni dosti povedati. Je to enajstotiska mladih fantov, ki bo šele čez čas nevaren nasprotnik takih moštev kakor je Ilirija. Je pa pokazala veliko voljo in aghino, kar pa ji seveda ni dosti koristilo, ker imajo še premalo težkih tekem za seboj. Napad je redkokdaj prišel pred vrata domačin; parkrat pa je kljub temu ustvaril nevarne situacije, ki jih je pa takoj razčistila na-

eprotna obramba. Vse prvi polčas in precejšen del drugega polčasa so igrali defenzivno igro. So to večinoma šibki fantje, katerim borbenost starih in izkušenih igralcev Ilirije ni nič kaj prijala. Le parkrat so izvedli lepe predore. Tudi pri njih so nekateri ostro igrali, kar je samo grajati, kajti obojestranskega obračunavanja je bilo, kot rečeno, več kot dovolj.

Igra je bila — kakor omenjeno — slaba in mestoma zelo surova, tako, da je imel sodnik precej težko stališče in to tem bolj, ker so bili nekateri igralci še zelo nedisciplinirani. Igralo se je večinoma pred mariborskim golom in o kakih lepih akcijah sploh ne moremo govoriti. Igra je bila izredno enostranska in precej raztrgana. Gole eta dala Slapar s solo-predorom v deveti minuti ter Pikič iz enajstmetrovke v 30. minuti prvega polčasa. Od igre bi bilo še to omeniti, da je sodnik radi surovosti izključil Slaparja od Ilirije ter Gomola in Koniča od Maribora.

Sodnik g. Jordan je imel prevelik respekt pred to tekmo in je bil velik premehak. Ako bi že takoj v začetku posegel prav rigorozno vmes, namreč, da bi vsako najmanjšo nepravilnost žvižgal, bi danes ne prišlo do teh obračunavanj med igralci.

Primorje: Hašk 1:3 (0:2)

Zagreb, 8. dec. 1934. Tukaj se je danes odigrala nogometna tekma med prvakoma Ljubljane in Zagreba. Tekma je kljub prijateljskemu značaju privabila 800 gledalcev. Primorje pa ni pokazalo, kar so ljudje od njega pričakovali. Toliko zrelih šans že dolgo ni bilo pri kakih tekmah zgrešenih in zamujenih.

Hašk: Šijačić, Slivak, Golac, Kovačević, Kunst, Gayer, Medarič, Fink, Leinert, Ronogajec, Flick.

Primorje: Starec, Zemljak, (Bizjak), Bertonec, Zavrli, (Zemljak), Slamič, (Zavrli), Boncelj, Janežič, Pupo, (Doležal), Bertonec II., (Pupo), Doležal, (Bertonec II.), Hanzl.

Začetni udarec ima Primorje, ki je v premoči do 10. minute. Hašk preide polagoma v svoj sistem ter kljub temu, da so se pomaknili Primorijanski krilci v obrambo, zabil v 15. minuti in 29. min. iz gneče pred vrati Primorja dva gola. Prvi je bil vsekakor ubranljiv. — V drugem polčasu je moštvo Primorja v spremenjeni postavi podalo povsem drugo igro. Ves čas je bilo v vidni premoči. Uspel je pa samo Janežič v lepi solo akciji ter zabil častni gol za Primorje v 16. minuti. Po menjalci se igri je končno uspelo Medariču iz prisojenega ostrega strela proti Primorju iz 20 m zvišati rezultat na 3:1. Žoga je šla Starec pod nogami v mrežo, kar bi se njemu ne smelo pripetiti.

Sodnik Zubak je mnogo grešil, največ na račun Primorja. Ob boljšem vratarju in boljših strelcih bi ne bilo treba Primorju oditi s porazom domov.

KAKO SE REŠITE GUB

Med spanjem koža na licu popušča in najlažje absorbira redilne sestavine Biocela, ki je sedaj v kremi Tokalon rožnate barve. Tako izginejo gube, znamenja utrujenosti in vse druge napake polti. Zjutraj se pojavi sveža, jasna in lepa nova koža, ki je bila pod staro. Na ta način je videti vsaka žena za 10—15 let mlajša.

To mi je povedal neki znameniti pariški kozmetik, ko mi je govoril o sijajni iznajdbi

dunajskega vseučiliškega profesorja dr. Steljskega, ki je odkril Biocel. Dokazal mi je, da vzroki gub in ohlapnosti ličnic niso stvarni, marveč posledica pomanjkanja Biocela v koži. To dragoceno sredstvo za pomlajevanje, ki se dobiva od mladih živali, je zmešano v kremi Tokalon rožnate barve. Poizkusite to sredstvo še drevi in že jutri boste na videz mlajši.

Mariborski sport

SK ZELEZNICAR : SK HERMES 6:3 (2:0).

Maribor, 9. decembra.

Prvenstveno srečanje obeh železničarskih moštev je nudilo približno 500 gledalcem deoma prav dober sport. Domači napad je bil boljše streljal in s tem zaslužil zmago.

Igra je bila obojestransko živahna. Domačini so imeli najboljše moči v Skofu, opeh Frangesih in Fiku. Pri Hermesu pa so bili prav uspešni Košenina, Klančnik, Kariz in Ferjan. Ob tej priliki sta obhajala jubilej 200. tekme za svoj klub poštvovalna člana Zeleznica Franges in Ronjak. Vodstvo kluba jima je pred tekmo čestitalo in izročilo lepo spominsko darilo. Tekmo je sodil g. Kopic.

Celjski sport

SK RAPID (MARIBOR) : SK ATLETIKI (CELJE) 2:1 (0:1).

Celje, 9. decembra.

Danes popoldne je bila na igrišču pri Skalni kleti prijateljska nogometna tekma med gornjima kluboma. Nudila je drugorazredni nogomet, ker sta obe moštvi nastopili z dvema rezervama. V 17. min. drugega polčasa je bil od Atletikov izključen en igralec. Rapid je povečini lahko prevladoval, neodločen je bil le pred golom. Edini gol za Atletike je padel iz 11 metrov. Sodil je Veble objektivno in zadovoljivo. Gledalcev nad 250.

Zagreb, 9. decembra. b. Gradjanski (Zagreb) : BGSK (Bjelovar) 5:0 (4:0). Split, 9. dec. b. SK Split : SK Vuk 2:0 (0:0). Belgrad, 9. dec. b. Zak (Subotica) : Jugoslavija (Belgrad) 3:1 (3:0).

Ljubljanska kronika

Ljubljana, 9. decembra.

Smrtina kosa. V petek zvečer je zatisnila svoje utrjene oči Marija Svetel, vdova požarnega čuvara, ki je nad 40 let pazila na Ljubljancane in bdel, da ne bi vzplamtel ogenj nad njihovimi glavami. Bila mu je verna in zvesta družica, s krščansko, njej prirojeno potrpežljivostjo, je prenašala težave tega sveta in v tem pravcu vzgajala tudi svoje otroke, od katerih živita še dva, in sicer Alfonz, požarni čuvaj na ljubljanskem Gradu, ki je letos praznoval 50 letnico svojega rojstva (rodil se je v stolpu, kjer je vršil njegov oče in kjer vrši sam nehalno službo), in hči, ki je do zadnjega živela s svojo lastno materjo. Plemenito ženo, zgledno mater in dolgoletno naročnico »Slovenca« smo spremili k zadnjemu počitku včeraj popoldne. Bodi ji lahka zemlja, plačnik za dobra dela, ki jih je pokojnica tihoma delila, pa Vsemogočni, pri katerem duša pokojnice uživa nekaljeno, večno srečo.

Zaključek obrtniškega tedna. Obrtniški teden je proti koncu, zlasti na oba praznika, privabil mnogo obiskovalcev na obrtniški sejem v Suttnerjevi hiši. Zlasti v soboto je bil obisk izredno velik, enako pa tudi danes dopoldne in še popoldne je vladala na sejmu velika živahnost. Prireditelji te razstave računajo po prodanih vstopnicah, da se je sejma udeležilo kakšnih 6000 obiskovalcev, kar je vsekakor lep uspeh. Tudi večina razstavilcev se pohvali s tem, da je ali prodala svoje izdelke ali pa pridobila nove zanesljive kupce. Poudariti moramo, da se je obštevno rekrutiralo iz interesentov za obrtne izdelke. Tudi nabiralna akcija, ki so jo napravili obrtniški vajenci v petek popoldne in v soboto, je imela lep uspeh. Skupno je bilo nabranih 5462 Din. Vajenci in vajeke so bili zelo poštvovalni pri nabiranju, od posameznih stanov pa so bili do vajencev najbolj kavalirski častniki naše vojske, kar jim šteje javnost v čast. Od nabranega zneska dobila oba domova, to je »Dobrodelnost vajeniki doma« in vajeniki dom v šentpeterski vojašnici vsak polovico.

Razstava jasic. Ljudsko razstavo je na praznik Brezmadežne otvorilo v Jakopičevem paviljonu društvo »Atena«. Razstavljene jasilice imajo skoraj vse umetniško vrednost. Omembe vredne so jasilice Stefana Skubica, starinske jasilice iz Sadnikarjeve zbirke, jasilice Mare in Toneta Kralja, kiparja Pengova, ki so last škofa dr. Rožmana, jasilice Maksima Gasparija in Dane Pajničeve,

dalje jasilice Matevža Langusa znanega zbiratelja Wintra. Toplo priporočamo občinstvu obisk te razstave.

Požar na Celovški cesti. Danes opoldne so bili poklicni gasilci pozvani na pomoč na Celovško cesto 14, kjer ima pletilna industrija Sabine Mangl svoj obrat. Zaradi kratkega stika na steni v prtilni delavnici, se je vnela volna. V nekaj minutah je bil požar pogasjen. Pogorela je večja množina volnenih izdelkov in znaša škoda kakšnih 5 do 6000 Din.

Zapisrega rez. častnikov

Ljubljana, 9. decembra.

Na dvorišču vojašnice Volkevo Mišiča so se danes zbrali rezervni častniki in vojni uradniki iz Ljubljane in področja ljubljanskega vojnega okrožja na zapisregega novemu kralju Nj. Vel. Petru II. Kmalu po devetih so bili vsi zbrani. Na dvorišču vojašnice je bila četa vojašva z zastavo kakor tudi vojaška godba. Vodil je prisego polkovnik gosp. Iskrčić. Kmalu je prišel poveljnik dravske divizije div. gen. g. Cukavac, ki je imel na zbrane lep nagovor. Nato je katoliški vojaški duhovnik g. Ivan Maraič zapisregel vse navzoče katoličane, ki so ponavljali besedo za besedo, za njim je prota g. Budimir zapisregel pravoslavne in musul. imam g. Ahmedašević muslimana. S tem je bila svečanost končana, nakar so rezervni častniki in vojaški uradniki oddali še svoje pismene prisige.

Nov grob

Celje, 9. decembra.

Danes je prispela v Celje vest, da je v Olkusu na Poljskem za srčno hibo umrl Peter Vesel, brat znanih celjskih tovarnarjev. Tudi on je imel v Olkusu veliko tvornico emajlirane posode.

10 let premirja

Rim, 9. dec. b. Današnji listi demantirajo vesti inozemskega časopisa, da namerava šef italijanske vlade Mussolini predložiti načrt za 10 letno premirje, kateremu naj bi se pridružile vse evropske države. »Lavoro Fascista« pri tem poudarja, da Mussolini ne namerava predlagati takega načrta, ker je še vedno prepričan v uspeh pakta štirih zapadnih velesil, s katerim se jamči 10 letno premirje v Evropi. Namen britanske vlade, da takoj po saarskem plebiscitu prične energično delovanje za rešitev najbolj perečih vprašanj, kakor je n. pr. vprašanje omejitve oboroževanja, se bo lahko spravi v sklad z idejami pakta štirih zapadnih velesil. Konferenca, ki bi se imela vršiti med vsemi predstavniki velesil, ki so podpisale znano izjavo o načelnem priznanju vojne enakopravnosti za Nemčijo, se bo lahko razširila tudi na sovjetsko Rusijo in Poljsko. S tem bi se po mnenju »Lavoro Fascista« temelji pakta štirih zelo razširili.

Obiščite nas!

Brezobvezno Vam bomo razkazali zaloge naših vseh vrst preprog, tekačev, tkanin za pohištvo, stor itd.

„ČILIM“ Pasaza nebotičnika.

Hiša

novozgrajena, visokopriključna, z dvema krasnima stanovanjema - naprodaj. V hiši je vodovod, elektrika ter angleška stranišča. Dalje je naprodaj več stavbnih parcel. Poizve se pri I. Oražem, Moste pri Ljubljani. (p)

Pišče - gramofone izposojamo, zamenjavamo, prodajamo in kupujemo „ELEKTROTOM“ LJUBLJANA Tavčarjeva ulica 3

Površnike,

usnjene suknjiče, obleke itd. kupite najceneje pri A. Presker, Sv. Petra cesta 14.

Ža Božič

se Vam nudi zaradi izpraznitve zaloge zelo ugoden nakup raznih aluminijastih igrač, orožja za otroke itd. — pri trdki Stanko Florjančič, železnina, Resljeva cesta št. 3 (vhod skozi dvorišče). V račun se vzamejo tudi hranilne knjižice Kmetake ter Ljudske posojilnice v Ljubljani. Trgovci znatno popust. — Ne zamudite ugodne prilike!